

[Arbejdsministeren]

Derimod ser det ud til, at der er nogle initiativer, som har båret frugt. Der er opnået nogle ganske smukke resultater, hvor man i regionerne har sat sig sammen for at koordinere nogle bestræbelser, sat sig sammen, en gruppe af folk fra AF, fra erhvervsskolerne, fra arbejdsmarkedets organisationer, fra folkeskolen. Når man sætter sig sammen og koordinerer arbejdet og koordinerer et opsøgende arbejde, opnås der resultater.

Så vil jeg i øvrigt godt gøre opmærksom på den undersøgelse, der lige er offentliggjort, fra Arbejdsmarkedsstyrelsen, hvor man gør opmærksom på, at der i øjeblikket er 8.278 unge mennesker skrevet op som lære- og praktikpladssøgende. Det er et meget, meget stort tal og også alt for stort. Jeg skal ikke give anledning til nogen overdreven optimisme, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at tallet er 1.988 lavere end på samme tidspunkt sidste år. Det er immervæk et fald på næsten 20 pct., og det er dog også noget, der er værd at tage i betragtning. Men der er behov for nye initiativer på dette område.

Fru Lone Møller havde nogle bemærkninger om projektlønnen, som jeg forstår vi er enige om. Udtalelserne gik ud på, at jeg i stedet for at operere med overvejelser om at gribe ind og fastsætte en projektløn snarere skulle opfordre organisationerne til at genoptage forhandlingerne. Så vidt jeg er orienteret, er forhandlingerne ikke endeligt afsluttet, og før tager jeg naturligvis ingen initiativer, medmindre det da trækker helt urimeligt ud. Reglerne skal følges, og når der er lagt op til forhandlinger, skal der selvfølgelig være en fair chance for at opnå et resultat. Men en opfordring til parterne om at nå et resultat skal jeg gerne give.

I den anledning vil jeg gerne stille et spørgsmål til fru Lone Møller i anledning af Socialdemokratiets eget forslag, hvor man gør opmærksom på, at forslaget bygger på projektlønsprincippet, det er den aflønning, der skal finde sted, og så siger man i bemærkningerne på side 4 følgende:

»Projektlønnen svarer til garantibetalingen på normallønsområdet og aftales mellem de kommunale overenskomstparter.«

Mit spørgsmål er: Når man på forhånd har låst sig fast fra Socialdemokratiet om størrelsen af projektlønnen, hvad er det så egentlig, parterne skal forhandle om? Det er blot et oplå-

rende spørgsmål, som jeg gerne vil have svar på.

Så var fru Lilli Gyldenkilde inde på problemet omkring jobformidlingen. Hvad må kommunerne i den forbindelse, og hvad må de ikke? Jeg kan sige, at jeg har 3 notater med, som er beregnet til samrådet i Arbejdsmarkedsudvalget – så vidt jeg husker i morgen. Jeg kan selvfølgelig godt gennemgå dem nu, men det er måske mere hensigtsmæssigt, at vi venter til samrådet i morgen, ellers bliver det en lidt kunstig foranstaltning, i hvert fald hvis vi har taget hele debatten nu, så jeg vil foreslå, vi venter med det til i morgen.

Udviklingen i ledigheden er tilsyneladende nu på vej nedad, og nogle kunne måske have den opfattelse, at hvis vi bare får betydelig mere gang i beskæftigelsen, vil det, sammenholdt med de små ungdomsårgange, betyde, at problemet løser sig selv.

Jeg må desværre sige, at den opfattelse deler jeg ikke. Jeg er temmelig overbevist om, at der bliver en gruppe tilbage på det danske arbejdsmarked, som ikke er i stand til at finde beskæftigelse på almindelige arbejdsmarkeds-mæssige vilkår. Der er et antal, som simpelt hen – for at sige det rent ud – ikke kan tjene den aftalte garantiløn på arbejdsmarkedet. Derfor vil der fortsat være behov for en betydelig indsats for den gruppe, som vi jo ikke skal lade dalre i et eller andet understøttelsessystem. Her er der behov for indsats, der er behov for kommunal indsats, men der er ikke mindst behov for et samarbejde med virksomhederne, således at der via forskellige ordninger, man kan forestille sig, bliver større mulighed for, at nogle af disse kan komme ind på det ordinære arbejdsmarked. Det er jo nemlig det, de pågældende ønsker.

Vi har haft en forholdsvis lang debat, der har været brugt mange ord. Der er nogle rammer, vi er nødt til at operere inden for, og rammer, som jeg stort set egentlig tror vi er enige om. Der er en ramme, der hedder, at vi skal have respekt for de offentlige udgifters størrelse. Det er ikke nye offentlige udgifter, der er behov for. Det vil sige, at skal der findes beløb, så må det være inden for de rammer, der er til rådighed. Mon ikke også der er almindelig enighed om, at det ville være meget betænkeligt med ordninger, der svækker erhvervslivets konkurrenceevne, altså ordninger, der belaster virksomhedernes om-